

Arrest

nr. 240 812 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERJAUW
Anna Bijnsstraat 6
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN SANDE, die loco advocaat L. VERJAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten:*

Naam: P. (..)

Voornaam: S. (..)

Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats: Badam Kalay

Nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan voyeurisme, feit(en) waarvoor hij op 17.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet)

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019.

Betrokkene werd op 18/09/2019 gehoord door de politiezone van Lier. Betrokkene verklaarde dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan vanwege problemen met de Taliban. Zijn leven zou in gevaar zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 24/10/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in één van haar beslissingen.

Met betrekking tot zijn medische situatie verklaarde betrokkene dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te reizen naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 19/09/2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft een tweede vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.01.2020. Hij verklaart een duurzame relatie te hebben in België en een minderjarige zoon. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een

Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hij heeft gezondheidsproblemen, angstgevoelens, die hij niet staft aan de hand van medische attesten. Hij blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft zijn verzoek om internationale bescherming echter niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.09.2019.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf Van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan voyeurisme, feit(en) waarvoor hij op 17.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet)

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 24/10/2019, tijdens een vasthouding met het oog op uitvoering van een verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 13/11/2019 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 24/12/2014 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf Van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige. Gezien

het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan voyeurisme, feit(en) waarvoor hij op 17.10.2019 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden (verzet)

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene wordt verdacht, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.09.2019.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd op 18/09/2019 gehoord door de politiezone van Lier. Betrokkene verklaarde dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan vanwege problemen met de Taliban. Zijn leven zou in gevaar zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 24/10/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in één van haar beslissingen.

Met betrekking tot zijn medische situatie verklaarde betrokkene dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om terug te reizen naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Op 19/09/2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft een tweede vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.01.2020. Hij verklaart een duurzame relatie te hebben in België en een minderjarige zoon. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hij heeft gezondheidsproblemen, angstgevoelens, die hij niet staft aan de hand van medische attesten. Hij blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong te vrezen. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft zijn verzoek om internationale bescherming echter niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.09.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Afghanistan.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Turnhout en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas om betrokkene vanaf 27.02.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat – in zoverre de verzoekende partij ook de beslissing tot vasthouding aanvecht via onderhavig beroep – de Raad onbevoegd is aangezien conform artikel 71 van de vreemdelingenwet dergelijke beslissing enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Onvoldoende motivering: schending wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

1. Conform art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet dient een administratieve beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd te worden.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, te zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Aldus moet de betrokken persoon kennis hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een beslissing te nemen.

Van een afdoende motivering kan slechts sprake zijn wanneer deze motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is.

2. In casu dient vastgesteld te worden dat de beslissing om het grondgebied te verlaten, alsook de beslissingen tot terugleiding naar de grens en vasthouding onafdoende werden gemotiveerd mits de motivering onduidelijk en onafdoende is.

1.1. Onveiligheid in Afghanistan.

Verzoeker verklaarde niet naar zijn herkomstland te kunnen terugkeren omwille van problemen met de Taliban. Zijn leven zou bij een terugkeer naar Afghanistan ernstig in het gevaar worden gebracht.

In de beslissing wordt simpelweg gestaafd dat “De aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden door de CGVS in zijn verzoek om internationale bescherming van 24/10/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel

risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in één van haar beslissingen.”

Het volstaat niet te verwijzen naar “de aangehaalde elementen die reeds beoordeeld werden door de CGVS”.

De beslissing dient opnieuw de elementen te beoordelen en te stellen waarom deze niet voldoen en er geen risico is op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er wordt zelfs geen melding gemaakt van de inhoudelijke motivering van de CGVS waarom er geen risico is op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien meent verzoeker dat er wel degelijk een risico is op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het reisadvies van Buitenlandse zaken (stuk 3), dat zeer duidelijk is over de onveiligheid in Afghanistan:

“De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidswachten. Het conflict veroorzaakt elk jaar duizenden doden. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen NGO's, internationale organisaties, privé-ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.

Men moet zich tegen elke soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel.

Belgische burgers die worden tewerkgesteld door multilaterale organisaties (VN en haar agentschappen, Europese Unie, NAVO, ontwikkelingsagentschappen) zijn onderworpen aan het veiligheidsprotocol van deze organisaties en dienen zich hier strikt aan te houden.

Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra plaatsvinden, de winkelcentra, de banken geldautomaten en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht.

Ontvoeringen komen ook regelmatig voor in het hele land, waarbij buitenlanders, in het bijzonder westerlingen, specifiek geïdентificeerd worden.

De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen, niet-ontplofte munitie en geïmproviseerde explosieven (IED's) blijven bestaan in verschillende zones van het Afghaanse grondgebied, en nemen nog toe in sommige stedelijke zones. Het wordt volledig afgeraden om over land te reizen.

Kabool

De veiligheid in de hoofdstad blijft problematisch. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden (incl. de veiligheidsdiensten), de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kabool is een doelwit en werd reeds verschillende malen door terroristische aanslagen getroffen. Ook beveiligde compounds kunnen aangevallen worden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten absoluut vermeden worden. Verplaatsingen overdag moeten onder begeleiding gebeuren, liefst door een escorte.

Een verblijf in Kabool door leden van officiële instanties en van internationale of humanitaire organisaties in het kader van hun zending is enkel denkbaar op voorwaarde dat elementaire veiligheidsregels worden nageleefd (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, begeleiding en opvang, enz).

De provincies

Er zijn geen veilig provincies meer. Sommige reisagentschappen bieden nog steeds reizen aan naar Bamiyan, Herat en de Panjshirvallei. Deze zijn compleet af te raden omwille van het ontvoeringsgevaar en het risico op terroristische aanvallen.

Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen en tegenreacties. Er zijn verschillende terroristische organisaties actief in dit gebied.”

1.2. Vrijwillig vertrek

Verzoeker wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Als motivering wordt in de beslissing gesteld dat “Betrokkene duidelijk heeft gemaakt heeft dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”.

Opnieuw wordt niet gemotiveerd hoe verzoeker dit duidelijk zou hebben gemaakt.

Het is niet duidelijk uit welke gegevens wordt afgeleid dat verzoeker duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De beslissing is onafdoende en derhalve onwettig gemotiveerd.

2. Schending art. 3 EVRM

Artikel 3 EVRM: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het betreft een absoluut mensenrecht, waarvan in geen enkele omstandigheid kan worden afgeweken worden en waar geen belangenafweging aan te pas komt.

Het spreekt voor zich dat de omstandigheden in Afghanistan uiterst verontrustend zijn gelet op de constante tereurdreigingen, waarvoor verzoeker weerom verwijst naar het advies van binnelandse zaken.

Bovendien dient in huidig klimaat tevens rekening te worden gehouden met het Corona Covid-19-virus waaromtrent binnelandse zaken met betrekking tot Afghanistan het volgende stelt:

"Coronavirus

In Afghanistan wordt een stijgend aantal gevallen van COVID-19 besmettingen gerapporteerd over het hele grondgebied. De grenzen met Pakistan en met Oezbekistan zijn gesloten.

Hoewel er nog steeds enkele internationale vluchten zijn die vertrekken vanaf de luchthaven van Kabul, maakt de onregelmatigheid van deze vluchten, in combinatie met de moeilijkheid om verbindingen te vinden op andere internationale luchthavens,, eventuele reizen van en naar Afghanistan zeer riskant.

Aan alle Belgen die momenteel in Afghanistan verblijven en er doorreizen, wordt aangeraden een aantal preventieve maatregelen in acht te nemen. De FOD Volksgezondheid heeft een site gewijd aan Coronavirus online gezet, die hier toegankelijk is: <http://info-coronavirus.be>."

Gelet op deze redenen zou een terugkeer naar Afghanistan een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM."

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij meent dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een nieuw onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel op 14 mei 2019 als op 13 november 2019 standpunt heeft ingenomen over een terugkeer van verzoekende partij naar haar herkomstland waaruit gebleken is dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar het herkomstland. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij brengt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Bijgevolg diende de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet opnieuw een onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en volstaat de verwijzing naar de verwerping van haar verzoek tot internationale bescherming. Waar verzoekende partij voorts verwacht dat in de bestreden beslissing nog in extenso de motivering wordt weergegeven inzake de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming kan zij evenmin worden gevolgd. Verzoekende partij kan niet ernstig betwisten op de hoogte te zijn van de redenen waarom haar verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen en waarom een terugkeer naar het herkomstland geen probleem inzake artikel 3 van het EVRM oplevert. De verwerende partij kon zich aldus beperken tot een verwijzing naar de beslissing ter zake.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoekende partij verwijst, kan aan voorgaande geen afbreuk doen daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van

het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). De persoonlijke situatie van verzoekende partij werd daarentegen door de bevoegde asielinstantie onder de loep genomen waarbij onderzocht werd of verzoekende partij dient te vrezen voor haar leven of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan. Daarbij werd rekening gehouden met de veiligheidssituatie in het herkomstland en de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Met een verwijzing naar een algemeen reisadvies toont verzoekende partij geenszins aan dat de beoordeling zoals gemaakt door de bevoegde asielinstantie niet langer geldt.

Ook waar verzoekende partij nog een reisadvies aanhaalt met betrekking tot het coronavirus maakt zij niet aannemelijk dat de situatie in Afghanistan dermate is dat een terugkeer naar daar omwille van de COVID-19 pandemie haar schade zal berokkenen. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat een effectieve terugkeer met het vliegtuig op een ogenblik dat de grenzen weer opengaan haar schade zal berokkenen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt geenszins aangetoond. De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat er bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM.

3.4. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek enkel luidt: *“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”* gaat zij voorbij aan de verdere motivering dat: *“4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.09.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.*

5°5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

Verzoekende partij is aldus geenszins ernstig waar zij stelt dat het niet te begrijpen valt waarom wordt vastgesteld dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden.

3.5. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER